

Düş Kırıklığı

Karnı iyice acıkmıştı. Harabeler içinde bulunan bekçi kulübesinin ardındaki, begonvil, yasemin ve incir ağaçlarıyla çevrili alana doğru koştu. Leziz yemeğinin tadını uzaktan bile duyumsuyordu. Dilini şapırdatarak yaklaştı... Yemek kabına uzandı.

O da ne! Kap boştu... Bomboş! Çukur kapta minik bir çiçek vardı yalnızca. Mavi bir kır çiçeği...

Ne yani? Çiçek mi yiyecekti? Hem de en küçüğünden... Üstelik karnı guruldarken...

Selsus Kitaplığı'nın kedisi Efes, düş kırıklığı içindeydi. Ceylan ona mama koymamış mıydı yoksa? Ya bu çiçek neyin nesiydi, alay eder gibi...

Umutla, harabelerde günlük turuna çıkmış olan bekçi Hilmi Efendi'yi aramaya koyuldu. Turist kalabalığı Efes sokaklarına çoktan akmaya başlamıştı.

Ceylan her gün babasının bekçi kulübesine uğrar, Efes'in mama kabını tepeleme doldurdu. Efes konuşabilse, Ceylan'ın son günlerde onu ihmal ettiğini ve arkadaşlarıyla daha çok zaman geçirdiğini söyleyecek, onu babasına şikâyet edecekti.

Ceylan, buyruk almaktan hoşlanmayan, özgürlüğüne düşkün bir kızdı. Şikâyet pek işe yaramayabilirdi de... Zaten insanlar kedilerin dilinden anlamazdı ki! Kedice konuşurken onların duyduğu tek şey “miyav, miyav”dı.

Oysa neler neler anlatabilirdi Efes. Harabelerin her yanını gezip dolaşmış, insanların giremediği deliklere girip çıkmıştı. Antik taşlar arasından fışkıran ulu çınarların boy attığı dağları da iyi bilirdi. Orayı, daha minicikken,

karış karış öğrenmişti. İzin verseler tur rehberliği bile yapabilirdi. Ama işte insanlar onu anlamıyordu! Tek duydukları: “Miyav miyav...”

Üstüne üstlük, yemeğini koymayı bile unuttuyorlardı artık! Söylene söylene taşların üstünden atlayıp harabenin içindeki küçük avluya girdi. Hilmi Efendi, Selsus Kitaplığı’yla ilgili bilgilendirme panolarını temizliyordu. Efes, koşup onun ayaklarına sürünmeye başladı.

“Hilmi Amca çok açım. Ceylan yemeğini koymayı unutmuş.”

Hilmi Efendi gülümseyerek kediyi okşadı.

“Yemeğini yedin mi Efes? Yemek sonrası keyfine ne oldu? Güneşi görünce hemen yayılıp uyurdun sen. Ne arıyorsun burada?”

“Açım diyorum, açım. Yemek falan yok. Miyavv...”

“Aferin sana... Yemekten sonra spor yapmak iyidir. Koşup dolaş biraz.”

“Açuum! Miyavv...”

“Ne miyavlayıp duruyorsun, anlamadım ki. Canın şarkı söylemek mi istiyor?”

Efes, Hilmi Efendi’yi bekçi kulübesine götürmeliydi. Köpek olsa, paçasından tutup çekeştirebilirdi. Ama kedi olunca, miyavlamaktan başka bir şey bilmiyordu işte. Burnuyla Hilmi Efendi’yi itekledi.

“Ne o? Dışarı mı çikalım diyorsun, hadi çikalım,” dedi Hilmi Efendi gülümseyerek. Selsus Kitaplığı’nın sütunları arasından dışarı çıktı. Kitaplığın dokuz dik basamağını indi, avludan geçti, ilerideki bekçi kulübesine doğru yürüdü.

Efes sonunda başarmıştı. Hilmi Efendi’yi, içinde tuhaf bir çiçek olan boş yemek kabının önüne sürükledi.

“Gördün mü bak? Bomboş! Yemek yok. Aç kaldım. Miyaavv... Miyaavv...”

“Amma patırtı yaptın Efes. Bugün ne oldu sana böyle? Tamam, yemeğini yemişsin,

görüyorum. Her zaman döküp saçarak yediğin için seni azarlamam işe yararmış, bak. Mamanın kırıntısını bile ziyan etmemişsin. Aferin sana...”

Efes, umutsuzca Hilmi Efendi’ye baktı. Belki ki çöplükleri karıştırarak karnını doyuracak bir şeyler aranmaktan başka çaresi yoktu.

“Alacağı olsun Ceylan’ın,” diye söylendi.

Çöp kutusuna doğru küskün küskün yürürken, Hilmi Efendi ardından seslendi:

“Nereye Efes?”

Dönüp baktı. Hilmi Efendi, eliyle boş mama kabını işaret ediyordu.

“Anladı! Ne dediğimi anladı!
Yaşasın! Miyaav!”

Taşların üzerinden
tavşan gibi
sıçrayarak
hızla Hilmi
Efendi’nin

yanına koştı. Kuyruğunu yumuşakça bir o yana, bir bu yana salladı. Sevinç içindeydi. Sonunda miyavlayarak derdini anlatabilmişti işte...

“Bu ne Efes?”

Anlaşılan, anlatamamıştı!

Hilmi Efendi, yemek kabının içindeki çiçeği gösteriyordu.

“Bu ne? Teşekkür için mi? Ceylan çok sevinecek. Ne tatlı bir kedisin sen öyle...”

Hilmi Efendi, Efes’in başını okşamak için eğildi, elini uzattı. Ama kedi çok kızgındı, kendini okşatmamak için hemen geriye doğru sıçradı.

“Tatlıymış! Pöh!” Karnını doyurmak için tatlı niyetine kuyruğunu yiyecek değildi ya...

Hilmi Efendi onun huysuzluğuna anlam veremedi. Omuzlarını silkip yürüdü. Çevrede dolaşan turistleri gözetimsiz bırakmak olmazdı. Ele gelir taş parçalarını sağdan soldan alıp ceplerine koymaya pek meraklıydılar.

Efes, kızgın ve küskün, çöplerin biriktiği kuttulara doğru yöneldi. Belediye çöpleri almadan, yiyecek bir şeyler bulmalıydı...